

متن پرسش

سلام استاد: مسافرت بهتون ان شاءالله خوش بگذره حالا تایلد! میرید آنتالیا یا ارمنستان یا هر جای دیگه. ولی بنده هر جا بره در محضر خداست. استاد چگونه عقلی بپذیریم که هر شب جمعه حضرت مادرمان زهرا سلام خدا بر او میرن کربلا و گریه و از این شعرهایی که مداحان میخونن. اصلا برزخ برای مومن مگه جای ملال است و حضرت زهرا مگه end ایمان نیستند پس این حرفها دیگه چیه؟ یعنی باور کنیم که ایشان همچنان ناراحت و غمزده هستند و گریه می کنند؟ اصلا مگه به اون معنا بدنی دارند و زنده هستند به مثل حیات ماها که اشک داریم؟ اینا سوال مهمی ست که برای هر شیعه ممکنه پیش بیاد منتها ادب اقتضای سکوت می کند اما من کله خرتر از این حرفام. شیعه یعنی عقل گرایی و تمام معارف شیعی را میشه با عقل تبیین کرد. پس یا علی

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- جای شما و همهی عزیزان خالی، مشهد مقدس مشرف شده بودم ۲- عنایت داشته باشید داستان اشک اولیاء الهی، داستان نظر به انوار متعالی الهی است که مدّ نظرشان قرار میگیرد و جانشان در طلب آن حقایق به جذبه‌ای می‌رسد که اشک، صورت آن جذبه است و قدم‌هایی است جهت اتصال به آن انوار متعالی. در بحث اشک و گریه برای حضرت امام حسین «علیه‌السلام» در قسمت «یادداشت ویژه» عرض شد که حسین «علیه‌السلام» نمونه‌ای از حقایق قدسی را در جلو بشریت به‌خصوص اولیاء الهی گشود که همه حتی پیامبران خدا با اشک برای آن حضرت به سوی آن حقایق متعالی □ که صاحب آن حسین «علیه‌السلام» است - سیر می‌کنند و در شب‌های جمعه حجاب بین انسان‌ها و حقایق حسینی برداشته می‌شود و این ارتباط ظهور بیشتری پیدا می‌کند. پس بحث ملال به آن معنایی که در دنیا هست در برزخ برای اولیاء نیست ولی طلب اُنس با حقایق حسینی چیز دیگری است و اشک برای اُنس با آن حقایق اشک سیر به سوی مقصد است. حقیقتاً حسین «علیه‌السلام» سرّ الله است. موفق باشید